

ČERVEN 2025

Pravá radost

Pokoj a dobro

Formační část čtvrtletníku SFR v České republice

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFR - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Úvodník - Letniční inspirace

Hojnost přijetí darů Ducha svatého závisí na odevzdanosti v lásce. *(z letniční homilie v katedrále Ducha svatého v Hradci Králové)*

Pane, tys řekl, že pošleš Ducha pravdy, aby o tobě vydával svědectví – pošli Ducha, aby z nás učinil tvé věrohodné svědky. *(prosba z ranních chval o slavnosti seslání Ducha svatého)*

Horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje. Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden je Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jsme byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech. Ef 4, 3-6 *(krátké čtení z nešpor o slavnosti seslání Ducha svatého)*

Bůh nás volá k sobě. Máme svobodnou vůli, možnost vybrat si stezku, po které se vydáme. Lákavé je přizpůsobit si cestu vlastnímu vnímání, svým představám. Pak se ale stává, že se na ni nevejdou ti jinak zaměření... Uzavřeme-li se do své zúžené, jediné přípustné představy, přichází kritika, odmítání jiných přístupů ... a vlastní vyčleňování – nepokoj. I při té nejlepší počáteční vůli. Lze se vůbec otevřít Božímu Duchu neotevřeme-li se zcela svým bližním?

Nesnadnější je cesta naslouchání, hledání v odevzdanosti. Připravenost ke každodennímu obrácení v duchu františkánské minority je cestou budování vztahů a pokojného soužití. I projevem důvěry Bohu.

Každý způsob prožívání je svým způsobem hlásání. Zamysleme se nakolik svými skutky projevujeme **láskyplnou odevzdanost, pravdivost a věrohodnost**, jak usilovně toužíme uchovávat **pokojnou jednotu ...jak se necháváme vést svatým Božím Duchem?**

br. Vendelín – služebník OFS

Formace

Článek 8 Řehole

Tak jako se Ježíš vpravdě klaněl Otci, tak ať i oni učiní modlitbu a kontemplaci středem své existence i činnosti. Ať se účastní svátostného života církve, především eucharistie, a připojují se k liturgické modlitbě jednou z forem, které církev předkládá. Tak ať [v sobě] obnovují tajemství Kristova života.

Nejlepší školou modlitby je rodina

Mám na mysli třeba situaci, když jsem se jako malé dítě ráno probudil a ze sedničky (jak jsme doma říkali) jsem potichu přešel do sednice a tam jsem viděl maminku, jak klečí před obrazem Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a modlí se... Já jsem zase potichu vycouval, abych ji nerušil s vědomím, že jsem se dotkl něčeho posvátného. Viděl jsem autentický rozhovor člověka s Bohem. Mám i další vzpomínku na rodinu své starší sestry, kde jsme se v adventu sešli večer u nich doma, zapálili svíčky na adventním věnci a spolu se modlili. Byla to chvíle, kterou považuji za podstatně důležitou pro děti a jejich budoucí víru. Zážitek společné modlitby s nejbližšími pomůže k živé víře víc, než deset kázání v kostele...

Rodinná zpověď

Když jsem se připravoval na první svatou zpověď, šel jsem za blízkými z rodiny a poprosil je o odpuštění, abych smířený s lidmi mohl jít na smíření s Bohem. V paměti mi též uvízl zážitek z náhodského kostela. Všiml jsem si jedné rodiny, kde všichni postupně absolvovali svátost smíření. Nejdříve děti, pak maminka s tatínkem. Krásné bylo, že vždy, když nějaké dítě vyšlo ze zpovědnice, venku čekal tatínek a políbil je na čelo... Jaký symbol společného prožívání zpovědi...

Sdílení ve společenství

Je to velký dar, když se modlitba i svátosti mohou sdílet společně v rodině. Vzniká tak úžasné pouto, které propojuje a pokud něco takového nemáme, máme farnost a máme společenství františkánských terciářů. Zde se můžeme za sebe navzájem modlit. Je dobré, když někdo prožívá nějakou zkoušku nebo bolest, či problém, aby toto sdělil dalším ve svém společenství, a druzí ho nesli svou modlitbou i obětí...

Františkánská modlitba

Modlitba může být velmi názorná. Bratr František to dokázal meditací o Božím vtělení u jesliček v Grecciu nebo rozjímáním nad Ježíšovým utrpením a to, co prožíval v srdci, se viditelně projevilo skrze stigmata. Ostatně pobožnost Křížové cesty je také spojována s františkánskou tradicí. Ani my se nebojme nových forem a sdílení v modlitbě. Svatý František je i učitelem modlitby chval vůči Bohu i jeho stvoření... Učme se chválit Boha za všech okolností. Je to projev víry, že Bůh je s námi ve všem a v něm má jakákoliv situace řešení a smysl...

Můžeme se přidat k modlitbě bratra Františka: *Nejvyšší, slavný Bože,*

osvět' temnotu mého srdce a dej mi pravou víru, pevnou naději,

dokonalou lásku, hlubokou pokoru, rozum a poznání, abych plnil

tvé pravé a svaté nařízení. Amen.

Všem žehná bratr Bernard Jan Linhart

Inspirace

Adorace 27.3.2025

Výpisky z knihy Anselm Grün, OSB: Modlitba jako setkání

Jev adorace existuje ve všech náboženstvích. Adorace je vnitřní a vnější úcta, která přísluší jedině Bohu.

V adoraci vyznávám, že jsem naprosto závislý na Bohu a že jsem všemi vlákny své bytosti poután k Němu a na Něho odkázán, že nemám v sobě nic, co bych nedostal od Něho.

Adorace, klanění, se koná celým tělem. Prapůvodní projev adorace je „prostratio“, při níž se člověk úplně vrhá před Boha na zem. Adorujeme Boha také, když se před Ním ukláníme nebo když před ním sedíme a vztáhneme k němu ruce. Tělo je pomůcka, aby se i náš duch ztišil, aby se pomocí určitého gesta všechno v nás soustředilo a bylo zaměřeno na Boha. Setkání s Bohem při adoraci v nás otevře všechny prostory a všude vpustí láskyplný a oživující Boží pohled.

Když se Mojžíš ptá na Hospodinovo jméno, dostává odpověď, která je nejhlubší, nejvýstižnější, nepřekonatelná (filosoficky, atd.) JÁ JSEM, KTERÝ JSEM. Bůh neuvádí, žádný přídomek, díky kterému bychom si mohli myslet, že víme, jaký Bůh je. Toto JMÉNO přesahuje každou éru, kulturu, říši nebo náboženství. Je Bytí samo od sebe jsoucí. Každý člověk – nezáleží na tom, jestli je ateista nebo věřící – ví, že není pánem svého bytí. Objevili jsme se na této zemi a nikdo nemá trvale v rukou svůj život. Toužíme žít, milovat, být šťastní, ale není to v našich rukou. A ještě silněji řečeno: toužíme „být jako Bůh“, mít v rukou svou existenci, své štěstí. A tak člověk touží po tom, aby mohl najít Toho, který má v ruce jeho bytí a bez něhož by ve zlomku vteřiny mohl nebyť. Padnout k zemi před Božím tajemstvím; před Jeho Přítomností.

V adoraci vyznávám, že on je můj Pán. Nechci Ho o nic prosit, nechci adorací ničeho dosáhnout, ani krásných citů ani uvolnění a klidu. Nemluvím o svých problémech, nechválím se, nežaluji na sebe; jednoduše padám před Bohem, protože je můj Stvořitel. Zapomínám na sebe, protože Bůh mě zcela a úplně uchvátil, protože On jediný je pro mne důležitý. V adoraci se skrývá také touha konečně být jednou svobodný od sebe samého, být svobodný od stálého kroužení kolem sebe. Je to paradox, že když na sebe zapomenou, stávám se zcela přítomným, zcela opravdovým, *jsem* zcela sám sebou. Když zapomenou na sebe, jsem úplně svobodný, plně uchvácený Bohem. Už nic není důležité. Není důležitá ani moje vina, ani můj duševní stav. To zapomenutí na sebe nedokážu sám, to učiní Bůh. Když všechno naplní Boží přítomnost, nemá už nic jiného ve mně místo (starosti, lidé...), už nic nemá nad námi vládu. V naší duši je klid, cítíme, že je naše nejhlubší touha splněna, že jsme konečně našli někoho, před kým můžeme padnout. (Pravzor adorace – hold mudrců, kteří se vypraví hledat Dítě).

V křesťanské tradici je **adorace většinou eucharistická**. Euch. adorace vznikla, když ve středověku ztrácela mše svatá svůj význam pro lidovou zbožnost. Liturgie byla čím dál víc nesrozumitelnější, a lid hledal nějakou podívanou, před kterou by mohl slavit liturgii srdce místo liturgie kněžské.

Katechismus: V Nejsvětější svátosti oltářní je obsaženo opravdu skutečně a podstatně tělo a krev našeho Pána Ježíše Krista, s duší a božstvím, a tedy naprosto celý Kristus – Bůh a člověk, naprosto celý. ...Kristova eucharistická přítomnost začíná ve chvíli proměňování a trvá, dokud existují eucharistické způsoby... Katolická církev uchovává proměněné hostie a vystavuje je k slavnostnímu uctívání věřících.

Prodlévání v modlitbě před proměněnou hostií je zákonitý výraz naší touhy být u Pána a v lásce se s Ním sjednotit. Adorace má vždy vnitřní spojitost se mší svatou.

Eucharistická adorace má různé výrazy. *Důvěrné setkání s Bohem*

Latinské slovo „ad-oratio“ znamená vlastně poslat políbení rukou. Adorace záležela v tom, že někdo přiložil ruku k ústům a Bohu nebo uctívanému císaři poslal rukou polibek. Tento původ ukazuje, že adorace není jen padnutí na zem a zapomenutí na sebe, ale i důvěrnost, forma polibku, která se jinak prokazuje pouze milovanému. Nejhlubší touha po něžném dotyku je zde zaměřena na Boha. Tak je adorace důvěrné setkání s Bohem.

Papež Benedikt ve svém kázání během apoštolské cesty do Kolína nad Rýnem, 21. srpna 2005, řekl: Latinské slovo pro adoraci je ad-oratio – to znamená dotek úst na ústa, polibek, objetí, v nejhlubším smyslu láska. Podrobenost se stává spojením, jednotou, protože ten, komu se podrobujeme, je Láska. Tímto způsobem získává podrobenost na významu, protože na nás neuvaluje nic zvnějšku, ale v hloubi duše nás osvobozuje.

Eucharistická adorace jako nazírání. Jedna podstatná stránka adorace je hledění. (*Farář arský a sedlák: „On se dívá na mne a já na Něho“*) Hostie a monstrance, která ji ukazuje, jsou nasměrovány do středu. Hostie sama je kulatá. Když se na ni dívám, zakulacují se ve mně hrany a zacelují se trhliny. Hostie mi ukazuje pravdu mého srdce. Zde jsou už nejen hloubavé nebo nevraživé myšlenky, nejen pocity strachu a starosti, ale zde je už Ježíš Kristus, který proměnil i mé srdce. On je nejnitiernější střed mého srdce. (*viz Litanie k Božskému Srdci: Srdce Ježíšovo, Králi a střede všech srdcí, smiluj se nad námi.*). V pohledu na hostii poznávám své vlastní tajemství. Adorace jako zapomenutí na sebe a jako čisté hledění na Pána, přítomného v hostii, je konkrétní způsob kontemplace. Eucharistická adorace zapojuje do kontemplace oko. Pro mnohé je to dobrá cesta k setkání s Ježíšem Kristem a skrze něho, věrný obraz neviditelného Boha (Kol 1,15), k setkání s věčným Otcem.

Eucharistická adorace jako nazírání na celkovou skutečnost světa. Hostie je jako okno, kterým mohu vidět skutečnost svého života a světa v novém světle. V Kristově vtělení je už svět proměněn, tady je už všechno ozářeno jeho světlem. K proměnění dochází v mém srdci. Poznávám také tajemství svých bratří a sester. Pohled na hostii mi umožňuje objevit Krista v lidech. A takto mě hostie směřuje s mými bratřími a sestrami a probouzí ve mně lásku k nim. Pohled na hostii mi však umožňuje vidět i celý svět jinak, celé stvoření, politickou skutečnost. Všude narážím na Ježíše Krista jako na nejnitiernější základ. Svět je v podstatě už proměněn, je naplněn a proniknut Ježíšem Kristem. Pod povrchem politických a společenských realit poznávám při pohledu na hostii vlastní tajemství světa: Ježíše Krista, prvorozeného z celého tvorstva: *V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti – všechno je stvořeno skrze něho a pro něho“ (Kol 1,16).* Při adoraci nahmatáme tep času, jsme v srdci světa. V hlubinách světa hledíme na proměněnou hostii a víme, že je skutečně prapůvodem, srdcem všech věcí, že pod povrchem konfliktů a bojů leží Kristus jako střed, který už proměnil podklad a teď by chtěl prozářit celý svět svou láskou.

Proměnu světa skrze Ježíše odhalil v adoraci Teilhard de Chardin. Poznával, jak světlo hostie prostupuje celý svět a naplňuje a proměňuje ho láskou Ježíše Krista.

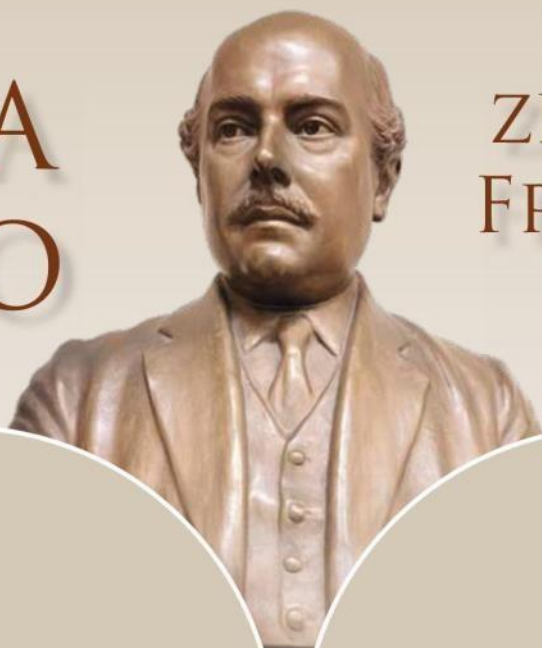
Adorace jako úcta k Ježíšovu Srdci. Kristus se pro nás nechal zranit, probodnout, aby byl pro nás všechny otevřený. Smíme se ukrýt v Jeho lásce. Důvěrnost adorace dochází dovršení v úctě k Ježíšovu Srdci. Jde skutečně o intimní lásku Ježíše Krista, který pro nás otvírá své srdce, abychom mohli vstoupit do Jeho soukromí a v něm se uzdravili. Poněvadž Ježíš pro nás trpěl, je nám Jeho srdce otevřené a my se můžeme u něho uzdravit.

Ó nejsvětější a nejvíce milující Srdce Ježíšovo, ty jsi skryto v Nejsvětější Svátosti, a v ní stále biješ pro nás. (...) Klaním se ti se vši svou láskou a se vši svou úctou, se svou vroucností i se svou nejpoddanější a nejodhodlanější vůlí. Ó můj Bože, když ke mně přicházíš ve svatém přijímání a činíš si ve mně svůj příbytek, učiň, ať mé srdce bije stejným tepem jako tvé. (Encyklika papeže Františka Dilexit nos, čl.26.

Úryvek modlitby Johna Henry Newmana)

S. Květa Vinklárková OSF

DESA TERO

ZE ŽIVOTA FRANTIŠKA NOSKA

1.

Práce je oslavou Boha a službou bližním, v práci obětujeme své síly, snahy, námahy a bolesti. To platí pro každého, od ženy-matky v domácnosti – až po podnikatele, od pomocného dělníka až po politika či státníka. Kdo chce být v čele, ať je služeb-níkem všech.

2.

Rodina je církví v malém a základní buňkou každé spořádané společnosti. Rodině mají jak hospodářský systém, tak politika místní i celostátní sloužit, rodinu mají chránit.

3.

Cíle hospodářského i politického systému mají být v posledku povahy duchovní: jde o vytváření takových společenských podmínek, v nichž by se dařilo spásu duší.

4.

Ti, kdo vedou, ať už v hospodářství, či v politice, mají lidi jim svěřené pozvedat profesně, kulturně, morálně i duchovně. Pravý vůdce vede spolupracovníky k Bohu.

5.

Zvláštní péči je třeba věnovat slabým a zranitelným, starým a nemocným, dětem a mladým lidem, na jejichž mravní výchově závisí budoucnost národa.

6.

Důvěryhodnost každého člověka, zvláště pak toho, na něhož je upřen veřejný zájem, je nedělitelná: platí jen jedna morálka, v ro-dinném životě, v podnikání i v politice.

7.

Soukromý zisk podnikatele či politika nesmí být nikdy na úkor společného dobra, jinak jde o věrolomný úklad proti základům státu.

8.

Peněžnictví musí poskytovat vkladatelům jistotu, dlužníkům mírný úrok a také povinný díl Bohu a potřebným bližním. Peníze jsou určeny k dobru lidí a ke skutkům křesťanské lásky.

Tam, kde se zpronevěřují těmto duchovním cílům, mění se na modloslužbu bůžku mamonu, kterou Hospodin Bůh netrpí.

9.

Člověk by si měl pokorně uvědomovat, že původcem krásy stvořeného světa je Bůh; proto by neměl ničit to, co by sám vytvořit nedokázal.

10.

Od Boha pochází všechno co máme: i naše manželka/manžel a naše děti. Proto bychom měli být připraveni je Bohu odevzdat, stejně jako svůj vlastní život, bude-li to jeho vůle.

Život žitý z víry vede k důvěře, že Bůh našim bližním i nám samotným může dát takové dobro, jakého bychom my nikdy nebyli schopni.

Modlitba za vyslyšení

Všemohoucí, věčný Bože,
ty jsi poslal svého služebníka
Františka Noska, aby vydával
svědectví o tvé radostné zvěsti
v politice, sociální práci, apoš-
tolátu i v rodinném životě.

Dej nám, prosíme,
svou milost, aby nás jeho pří-
klad živé víry, naděje a lásky
povzbuzoval k věrohodnému
svědectví o pravdě evangelia
všude, kam nás pošleš.

Dopřej nám, prosíme, aby náš
bratr František byl povýšen
ke cti oltáře a na jeho přímlu-
vu vyslyš prosbu,
kterou předkládáme.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

S církevním schválením pražského
ordinariátu č. j. 2729/03.

DR. FRANTIŠEK NOSEK

POLITIK, EKONOM, KŘESŤAN

Dr. František Nosek se narodil 26. 4. 1886
v Chrudimi a zemřel 17. 4. 1935 v Praze.

Jeho otec František byl finančním úředníkem
a matka Albína, rozená Císařová, byla dcerou
stavitele z Dobrušky. Jeho sestra Marie byla
o 7 let mladší.

Obecnou školu navštěvoval v Chrudimi, Týně
nad Vltavou a Chotěboři. Když mu bylo 10 let,
zemřel mu otec.

Studia práv na Karlově univerzitě skončil
v roce 1910 a ve studiu pak pokračoval na
univerzitách v zahraničí (Vídeň, Würzburg).

Život a dílo

Činnost Dr. Noska byla mnohostranná
a zahrnovala oblast politickou, ekonomickou,
finanční, sociální i osvětovou.

Po vzniku Československé republiky dal před-
nost veřejným věcem před touhou stát se uni-
verzitním profesorem, neboť jako prakticky
křesťan pokládal politiku za službu bližnímu.
Od roku 1920 až do své smrti byl poslancem
parlamentu a v letech 1925-9 ministrem vlády.
Byl realistou a zároveň plný důvěry v Boha,
takže prosazoval slušnost a morální zásady.
Vždy měl na zřeteli prospěch celého státu
a jeho občanů. Ve svých projevech a skutcích
se řídil dvěma základními motivy: aby jedná-
ní bylo morální a pravdivé.

Jeho nejsilnější zbraní v politickém boji bylo,
že nikdy nelhal.

Sekulární františkánský řád

Případná vyslyšení proseb a také vzpomínky
a materiály, které se týkají života a působení
Dr. Františka Noska, sdělte na adresu

Kapucínské náměstí 303/5 602 00 Brno
info@sfr.cz, www.sfr.cz
IČO: 00676560
Bankovní spojení: 189969375/0300

Sdílení, dotečky

Hájek u Prahy – Františkánský klášter

15 km na západ od Prahy je malý františkánský klášter. Má dvě obytná křídla a třetí a čtvrté jsou ambity. Žilo v něm kdysi dávno dvanáct františkánských bratří a jedno křídlo si zamluvil pro sebe zakladatel a donátor kláštera Eusebius (17. stol.), který byl zároveň i terciář sv. Františka z Assisi. Při obnově kláštera v 21. století velkou měrou přispívali svojí službou správci – manželé Vinklárkovi – také terciáři sv. Františka z MBS Praha Krč. **Takže tak trochu malým procentem i klášter terciářský.**

Přemýšlím o tom, proč jsem si malý františkánský klášter v Hájku zamiloval na první pohled, hned při první návštěvě. Odpověď hledám nejprve v jeho historii, abych posléze dospěl k názoru, že jde o hluboce duchovní a staletí promodlené místo.

Na počátku vzniku kláštera byla velká víra v Boží pomoc. Víra plná odvahy. Následovala posléze velká vděčnost Bohu za jeho dary. A pak pokračovala úctou dědiců k příběhu předků. A k tomu je po staletí přidávána velká touha tisíců poutníků setkat se s naším stvořitelem, milosrdným dárce, vykonat obětní a kající pěší pouť. Jako by byly k nejstarší Loretě v Čechách přímo přitahováni. V některých obdobích sem, za modlitbou, přišlo až 60 000 poutníků ročně. Františkánský klášter Hájek u Prahy je opravdu promodlené místo.

O zázracích spojených s hájeckou madonou Marií se dočtete níže v odkazu. Ten první zázrak byla prosba o mužského potomka. A pak přišlo splnění slibu. Když se dnes někdo marně snaží o potomky ve svém rodu, hledá lékařskou a vědeckou pomoc. Jen oduševnělí lidé přidávají k cestě vědy i modlitbu k vyšší moci.

Před staletími tomu tak nebylo a jedinou šancí, snad kromě bylinkárek, byla právě modlitba postavená na základě velké důvěry v Boží moc. A následovala velká vděčnost za Boží dar.

Jak je to dnes s vírou na území středních a západních Čech? Nic moc. Myslím, že velký rozdíl oproti Slovensku nebo Moravě.

Dřívější celospolečenské katolické vědomí už dávno ve středních a západních Čechách pominulo. Ony kraje jsou od katolické tradice skoro vyprázdněné. Stejně tak tomu bylo i v minulém století s klášteřem v Hájku u Prahy. Za komunistické nadvlády zde byl nejprve internační sběrný tábor pro vězněné kněze a později vojenské skladiště. Byla zde nastolena atmosféra ateistické lhostejnosti, lajdáctví, neúcty, nevíry a hlupáctví. Klášter byl postupně devastován až skoro k rozpadnutí.

Ale víra Bohu věrných Čechů přežila, jako nezničitelné podhoubí a znovu jako zázrakem vyrašila. Do Hájku však (podobně jako do Santiago de Compostela), putují i lidé, kteří sice nepatří k žádné náboženské denominaci, ale kterým v životě něco chybí. Smysl života? Marnost všeho počínání? Smrtelnost?...

Klášter převzali do svých rukou po roce 1989 opět františkáni OFM sice chudí, ale plní důvěry v Boží pomoc. Do obnovy se zapojilo mnoho nadšených laiků. A také manželé Vinklárkovi, naši terciáři. Oba vyznávají: „Atmosféra poničeného kláštera nás hned okouzila. Blízkost bratřím františkánům nás přivedla do Františkánské rodiny a jsme vděční že jsme její součástí“. Klášter má dnes novou střechu, opravený refektář, opravenou kapli. Stále více poutníků navštěvuje místo klidu a modliteb. Jsou jich stovky. A vznikají spolky na obnovu tradic. Na obnovu poutní cesty. Na obnovu někdejší slávy poutního místa.

Tak tomu bude i s katolictvím. Po každém úpadku v dějinách vždy nastoupila s Boží pomocí obnova církve. Skutečná obnova a reforma nikdy nenastala z vrchu, z moci instituce, ale zdola, od toužících lidí. Pramenila z obnovené víry obyčejných lidí, tak jak tomu bylo například při velké obnově celé církve skrze prostého sv. Františka z Assisi.

Nakonec výzva: Prosím napište mi o vašich oblíbených františkánských místech. Vy, kteří máte tu přednost, že se scházíte v kláštrech. Napište o nich osobní vyznání. Vy, kteří máte oblíbenou kapli spojenou se sv. Františkem - napište mi své vyznání.

Více o klášteře na této adrese. <https://www.ceskatelevize.cz/porady/1185258379-cesty-viry/214562215500003/>

Luboš Kolafa OFS

Pokud vás zajímá historie čtete níže:

Historie:

Výpisky výše jsou z textu - Dr. Karel Beránek - Vše z webu <https://hajek.ofm.cz/>

Florián Jetřich Žďárský měl sice velký majetek, ale ten ke skutečnému štěstí nestačí. Florián neměl mužského dědice. Proto slíbil roku 1621 Pánu Bohu a P. Marii postavit na svém panství Loretu [1], narodí-li se jeho choti [2],

Následujícího roku 1622 vykonali šťastní rodiče pouť do Loreta, jednak aby poděkovali za narození syna, jednak s cílem získat rozměry Svatého domu pro chystanou stavbu. Modlitby o dědice byly vyslyšeny a Eliška Korunka prý porodila téhož roku syna Františka Adama Eusebia. Z Loreta si také přivezli sochu Madony, která byla posvěcena dotykem s původní sochou loretánskou. František Adam Eusebius se narodil až roku 1623 a po jeho narození položil jeho otec dne 12. června 1623 základní kámen hájecké Lorety. Pro velký počet poutníků byla kaple za pár let rozšířena. Kardinál ji po třech létech opět navštívil a rozšířenou nově vysvětil 8. září 1630. Hrabě Florián Jetřich, císařský komorník a nejvyšší dvorní maršálek, zemřel dne 7. května 1653. Jeho choť, která mu dala vedle syna a dědice ještě šest dcer, ho předešla na onen svět již roku 1649. O hájeckou Loretu pečoval po 35 let poustevník, žijící v domku u kaple. Syn Floriánův František Adam Eusebius, pán na Kladně, Tachlovicích, Újezdě a Letovicích, hejtman kraje Slánského a terciář sv. Františka z Assisi se postaral o duchovní správu Loretánské kaple v Hájku velkoryse. Založil zde roku 1659 klášter pro 12 františkánů.

Úcta k místům s vyslyšenou modlitbou byla v minulých staletích velká.

Podle svědectví arcibiskupské kanceláře ze 7. prosince 1722 navštěvovalo Hájek ročně průměrně 60.000 poutníků. Podporou k vykonání pouti nebyly jen plnomocné odpustky, kterými byla loretánská kaple v Hájku nadána, ale především zázraky ke kapli se pojící.

Panna Marie Hostýnská

Jsem rytířkou neposkvrněné již několik let. Díky časopisu Immaculata a sv. Maxmiliánovi Kolbe jsem se také stala později i františkánskou terciářkou. V tyto březnové dny mám své osobní výročí vstupu k ctitelům Panny Marie. Přesněji 25.3. což je přímo sváteční den zasvěcený naší Paní. Připomínáme si početí pána Ježíše z Ducha svatého. Na co krásnějšího vzpomenout, než že je právě devět měsíců do Vánoc, kdy budeme slavit narození našeho Pána. Je mi osobní ctí, že se mé soukromé výročí váže k tomuto církevnímu svátku.

Shodou okolností se mi teď v březnu stal úraz na noze. Měla bych asi napsat, že je to přirozeně nemilá, ba dokonce bolestná a smutná věc. Ano jistě, ale já to vnímám ještě trochu z jiné stránky. Musela jsem akutně podstoupit operaci a teď již doma odpočívám s nohou ve vysoké ortéze a čekám na zahojení utrženého stehenního svalu. V naší valašské vesnici při katolickém kostele máme malé společenství věřících. Měli jsme mít pravidelné setkání na faře. Volala jsem jednomu bratru, co se mi stalo a že přijít nemůžu. Zapovídali jsme se o všem možném a on mi při rozhovoru svěřil, že má doma zapůjčenou ikonu Panny Marie Hostýnské. Velmi mne ta zpráva zaujala a zatoužila jsem být také zapsána do pořadníku čekajících na zapůjčení ikony. Bratr řekl, že by to bylo za dlouho a kdoví jestli by se na mne vůbec dostalo. Nabídl se, že mi ikonu na jeden den půjčí domů. Potěšilo mne to a těšila jsem se na ni. Večer ikonu přivezl autem, zabalenou do speciálně ušité tašky jen pro ni. Myslím, že už samotný obal prozrazoval patřičnou úctu, kterou věřící prokazují tomuto svatému obrazu. Manžel ikonu vytáhl z tašky a oba jsme užasli nad její jemnou září vycházející z velké míry žluté a zlaté barvy, které na ikoně převládají. Panna Marie mne zaujala svou autentičností s matkou boží, která je dominantou nad předním oltářem v bazilice na Hostýně. Opisuji text, který je k ikoně přiložen a seznamuje diváka s viděným.

Ikona je jako okno do nebe, kterým můžeme nahlédnout do jejího tajemství a přijmout požehnání. Ikona je plná znamení. P. Maria má na levé ruce Ježíška, který metá blesky na Tatary, kteří v roce 1241 vraždili na Moravě. Lidé před nimi utíkali do hor. Podle legendy se na Hostýně díky ochraně P. Marie zachránili a Tataři opustili Moravu. Tataři nezobrazují jen historickou událost, ale boj s hříchem. Blesky mají od Božích dětí odehnat zlo. P. Maria stojí pokojně na půlměsíci, jak ji ukazuje kniha Zjevení, ale taky jako vítěz nad Tatary, nad zlem. Pravou ruku vztahuje k těm, které chrání, kterým posílá Boží milost. Třemi vztyčenými prsty vyznává křesťanskou víru v Trojjediného Boha. Malý Kristus žehná pravou rukou každému, kdo na ikonu s vírou pohlédne. Barva země a hor připomíná poušť, která zve k modlitbě a odříkání. Pod nohama P. Marie je malá kaple a pramen vody, která představuje křestní pramen, zdroj milosti. Cesta ke kapli připomíná cestu ke spáse. Připojuji i krátkou prosebnou modlitbu: „Kéž nás pohled na ikonu povzbudí k novému vykročení za Kristem.“ Ikonu napsal Martin Damian.

Tento svatý krásný obraz mne provázel jeden den a upřímně jsem se při něm modlila růžence. Vnímala jsem jej jako povzbuzení v nemoci a inspiraci pro vzývání Panny Marie každý den mé pracovní neschopnosti. Od toho dne jsem se začala modlit Pompejskou nověnu a předkládám své modlitby Panně Marii jako prostřednici mezi námi a jejím synem Pánem Ježíšem. Tímto vám všem milí čtenáři chci zprostředkovat tuto nezaslouženou milost jenž vnímám v obrazu. Na Hostýn jsme vždycky jezdila a jezdím velmi ráda. Pannu Marii vnímám jako přítelkyni, maminku, nebeské dobro a rádkyni ve starostech a různých životních trampotách. Vím, že může vyprosit na svém synu všechno co bude ve shodě s Boží vůlí pro dobro každého člověka. Pokoj a dobro do vašich dní přeji od srdce všem.

s. Pavlína Marie Alžběta Vaculíková OFS

Ctihodný Sergio a Domenica Bernardini

(1882 a 1889)

Papež František uznal italský světský františkánský pár, který vychoval 10 dětí, za ctihodný. Bernardiniovi jsou třetím manželským párem v dějinách církve, který tento titul obdržel (před nimi to byli blahoslavení Luigi a Marie Beltrameovi a svatý Ludvík a svatá Zelig Martinovi).

Sergio Bernardini se narodil ve střední Itálii nedaleko Modeny v roce 1882 a v roce 1912 během několika měsíců přišel o otce, matku, bratra, první manželku a jejich tři malé děti.

V naději, že se vyhne bolestným vzpomínkám, emigroval do Spojených států a našel si práci jako horník. Již po roce se však vrátil do Itálie, protože se podle svých slov obával, že kvůli životu v dole ztratí víru v Krista.

Zamiloval se do Domeniky, v roce 1914 se vzali a měli spolu deset dětí. Byli chudí zemědělci, ale štedří ke každému, kdo hledal jídlo nebo útěchu, zejména v těžkých dobách první světové války.

Nejenže se šest z jejich osmi dcer stalo jeptiškami a dva synové kapucínskými kněžími, ale když Sergio odešel do důchodu, „adoptovali“ spolu s manželkou nigerijského seminaristu - ze svého skromného důchodu mu zaplatili kněžské vzdělání v Římě. Tímto seminaristou je dnes penzionovaný arcibiskup Felix Alaba Job z nigerijského Ibadanu, který byl spolusvětitelem při biskupském svěcení arcibiskupa Bernardiniho v roce 1983.

Sergio zemřel v roce 1966 a Domenica v roce 1971. Ve svém duchovním svědectví říkala, že všechno ji vede k Bohu - i tím, že „políbím růži, políbím Boží krásu“. Říkala, že její děti jsou „mou korunou a mým pokladem“, a přála si najít způsob, jak vyjádřit, jak velkým darem je mít tolik dětí a povolání v rodině. Modlila se, aby se z nich stali světci a „byli silou dobra ve světě“.

Papež František řekl, že Bernardiniovi jsou příkladem pro všechny křesťany, jak v rámci manželského života žít ctností v heroické míře, a že jsou především vzorem, jak křesťansky vychovávat své děti.

Život Sergia a Domeniky Bernardiniových, známých po celé Itálii, se vyznačoval tvrdou prací na poli, praktikováním rodinných ctností, a především křesťanskou výchovou jejich početného potomstva.

Osm z dětí Bernardiniových se stalo řeholníky nebo kněžími, včetně arcibiskupa Giuseppe Bernardiniho z Izmiru v Turecku (zemřel 3. prosince 2023).

(z CIOFS E-newsletter (May 2025), přeložil za pomoci Deepl.com Luboš Kolafa)

Chudob(k)a a radost

V edici Dějin křesťanských spiritualit má františkánská tradice titulek „Chudoba a radost“ (W.J.Short OFM). Letos si připomínáme 800 let od slavné Písně bratra Slunce, v níž svatý František vyzpíval svou radost v Chvalo zpěvu na Stvoření...

Služebníkově eucharistie představují sestry v domově seniorů (v Olešce u Kostelce nad Černými lesy) novou klientku; jsou z ní nadšené. Ač se jí blíží 90, z paměti recituje své vlastní básně... Stařenka Dušanka Folwarezná se narodila v Bělehradě, a je srbsko-českého (a pravoslavně-katolického) původu. Dospělý život už prožila na Moravě a v Čechách, takže její čeština je krásná, především svou prostotou a duchovností. Sestry nedají jinak, a tak na jejich přání Dušanka recituje svoji „skládanku“ jak básním říká; jsou jí prý vnuknuty „shůry“.

SEDMIKRÁSKA

Ač chudobkou ji nazývají, přec víc než sedmero krás má,
když všechny květy umírají, jen ona ne, ta jediná. V trávě
co bílé hvězdičky všude kolkolem napadané zvedají své
něžné hlavičky, jak volaly by: díky Pane! A včeličky
je navštěvují, houf čmeláků i sluníčka, ptáčci nad nimi
poletují, zpěvu mají plná srdíčka. Zlá zima, když pak
udeří a všechno uschne od mrazu, tak těžké je tomu
uvěřit- chudobky neztratily svou krásu.

Starci se při básničce vybavují dvě vzpomínky, snad také za pomoci shůry. ...Dcerka, malá Jaruška, už uměla počítat do deseti, a sedmi-kráska se jí zdála pro ty kyticí málo; tak jim ještě jednu krásu přidala, říkala jim před těmi neuvěřitelnými 55 lety „osmíkrásky“. Ještě starší je pak text i nářev písně Josefa Kainara „Sedmíkrásky“ (Hvězdy nad Brnem“). Druhá asociace vyvolá zájem dvou dalších stařenek a jednoho stařečka: tu písničku ještě pamatují! ...“hvězdy jsou jak sedmíkrásky nad Brnem“... A tak nakonec, po žalmu a písni z kancionálu, dojde i na toho Kainara, „...ten večer byl tak zamlklý a přece krásný byl, Jakub odbíjel a já bych tě rád políbil ...dobrou noc má milá dobrou noc“. Ano, láska tam v těch vzpomínkách ani v naší spiritualitě nemůže chybět. Díky Bohu! Radost a láska v domě seniorů...

Bratr Irenej

Mesiáš (pomazaný, Kristus)

V jaké době Ježíš žil?

V Ježíšově době u Židů byl očekáván Mesiáš jako ten, kdo zachrání národ. Židé byli hrdí, protože sám Hospodin s nimi uzavřel smlouvu, vyvedl je z egyptského otroctví a dal jim k životu zaslíbenou zemi, aby v ní svobodně žili. Židé byli uzavřená, na sebe zaměřená komunita. Za bližního považovali jen příslušníka svého národa. Římská okupace (od r. 67 př. n. l.) byla pro Židy těžkou ránou, která zesílila touhu po Mesiáši, osvoboditeli. Představitelé židovského národa se snažili o jakési spolužití s Římany, Římané měli zájem o klid ve společnosti, aby mohli bez problémů vybírat daně. Když Ježíš vystoupil, někteří lidé se domnívali, že právě on může být slíbený Mesiáš. Ježíš se za Mesiáše neoznačoval, ale jeho učení představilo Hospodina jako milosrdného Otce, hlásal stejnou důstojnost mužů a žen, zdravých a nemocných, úspěšných a neúspěšných. Pojem bližní rozšířil i na lidi jiných národů. Ježíšovo učení a jednání učitelé zákona bedlivě sledovali. Římanům Ježíš tolik nevadil. Náboženství podrobených národů tolerovali a Ježíš proti Římanům nemluvil. Spíše vadil židovským náboženským představitelům, protože posunoval jejich výklad Tóry.

Stará a Nová smlouva

Proč Ježíš naléhavě spěchal do Jeruzaléma, když věděl, že tam může být zabit? Chtěl na posvátném místě vyhlásit Novou smlouvu, smlouvu Hospodina se všemi lidmi všech národů na zemi. Stará smlouva zahrnovala jen Izrael. Nová smlouva vedle lásky k Hospodinu obsahovala všeobecné bratrství. Hospodin nám dává celý svět, abychom jej opatrovali, a my tento úkol přijímáme: budeme chválit Hospodina a napodobovat Ježíšův život. Ježíš ručí za Novou smlouvu svým životem (svou krví). Ježíš neopustil Jeruzalém (mohl přece utéci), ale svěřil svůj osud Otci. Následující události líčí pašije. Ježíš byl odsouzen k smrti a ukřižován. To bylo pro jeho učedníky těžké a nepochopitelné, zpochybnilo to Ježíšovo učení a jeho moc. Tak končí Ježíšova pozemská etapa života, kterou lze pochopit jako historickou skutečnost.

Tajemství vzkříšení

Vzkříšení je něco nepochopitelného, stojíme před tajemstvím a jsme odkázáni na dar víry. Bůh Otec ukázal svoji lásku k Synu a potvrdil jeho učení a jednání. Ježíš zpečetil Novou smlouvu svou krví a vydal se lidem. Otec však ukázal, že nechce krev, ale život a nenechal Ježíše mrtvého. V době po vzkříšení Ježíš ukázal, jak máme žít: oslovovat neznámé lidi (Emauzští učedníci), mluvit s prostými lidmi (rybáři u moře), povzbuzovat učedníky (setkání ve večeradle), pověřovat učedníky úkoly (Marii Magdalskou a Petra).

Ježíšův odchod a naše pověření k novým věcem

Po nějaké době Ježíš odchází (nanebevstoupení). Žijeme v představě, že ten pravý život se odehrává „někde nahoře“. Toto je třeba obrátit „vzhůru nohama“. Kristus odchází a předává nám svoje rozdělané dílo, abychom pokračovali „zde a nyní“. Abychom napodobovali Ježíše, musíme mít jeho Ducha. Slavnost Seslání Ducha svatého nám připomíná, že jsme pro tuto práci Ducha obdrželi a ve spolupráci s ním jsme schopni pokračovat na Ježíšově díle. On nás podněcuje k novým věcem, na které tento svět čeká.

Velikonoce 2025 Jiří Šenkýř

Inspirace: Roberto Pasolini, OFMCap.: Čtvrtá meditace k Velikonocům

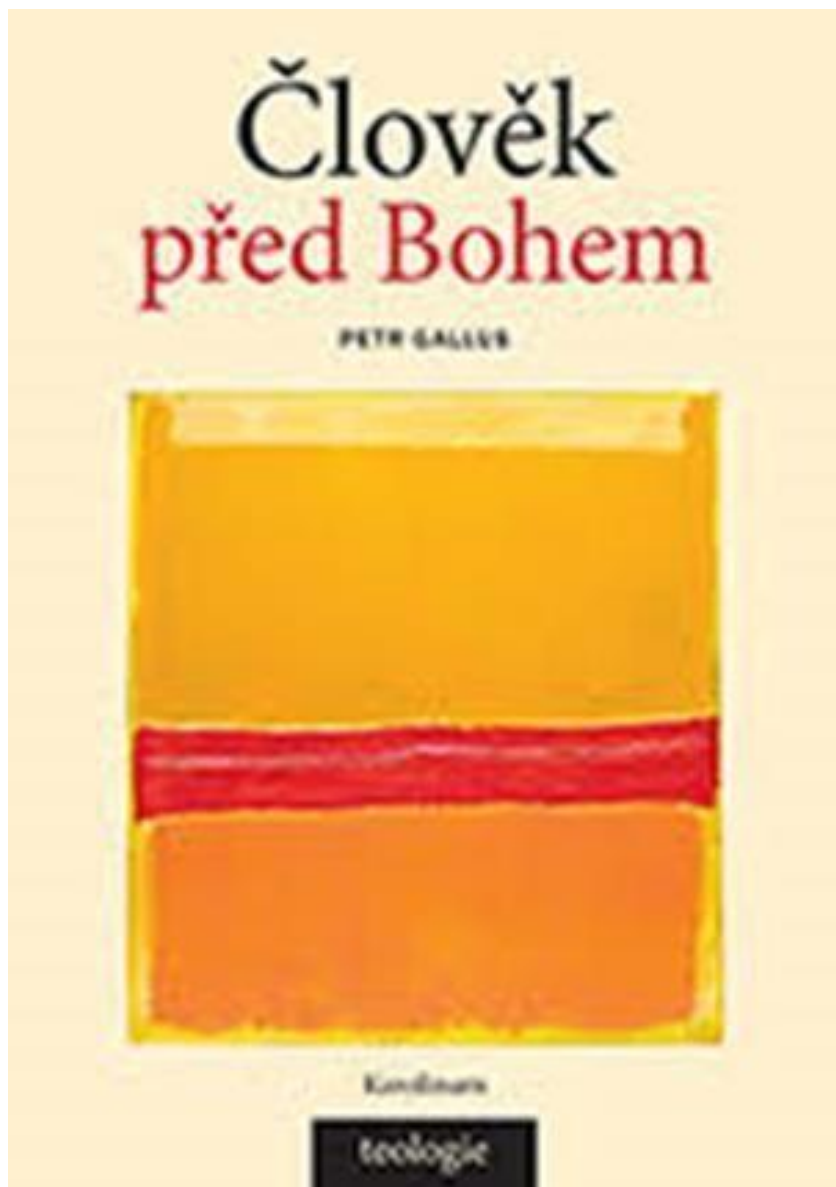
Hřích je izolant

(poznámky z knihy Petra Galluse: *Člověk před Bohem*, vydalo Karolinum 2024, strana 479 a 480)

Hřích nemusí stavět člověka přímo proti Bohu ani proti ostatním. Snaží se člověka uzavřít do sebe. Hřích je hlavně izolant, hříšník je primárně izolovaný člověk, ponechaný nakonec sám sobě. Tato izolace nás nakonec dovede, přes rezignovanost v životě, k smrti.

Podstatou hříchu je rozrušování vztahů až k jejich přetržení. Smrt je totální přetržení všech vztahů. Smrt jako projev hříchu překrucuje něco, co samo o sobě zlé není, totiž lidskou konečnost. Ta je ve své podstatě pozitivní, protože vymezuje lidský život a tím mu dává uchopitelný profil: bez horizontu konečnosti by člověk nebyl tím, kým je. Tato dobrá konečnost probleskuje ve skutečnosti nasyceného života („zemřel stár a sytý dnů“). Zemře v důvěře v toho, který byl již u jeho zrodu a je Stvořitelem každého člově-

ka. Bůh je i za lidským koncem, kam člověk sám už nedohlédne a kde už se nemá pod kontrolou. Izolovaný člověk nemá důvěru v Boha, a tak se všemožně snaží sám překonávat smrt. Smrt je tak pro něho něco k čemu směřuje vlastním životním stylem, a tedy vlastní vinou. Spirála hříšnosti se točí neúprosně směrem k sebezničení. Je třeba zásadní změnu, obrácení k něčemu pozitivnímu, k obnově vztahů, k radosti ze života. Křesťanská perspektiva tvrdí, že taková možnost existuje, totiž na základě kříže a vzkříšení Ježíše Krista a na základě odpuštění hříchů skrze Ducha svatého.

Velikonoce 2025 Jiří Šenkýř

Na konci topné sezóny

V čase kosmických výprav a prvních zkušeností s umělou inteligencí mě osobně Pán posadil ke kamnům. Prostě často topím. A to nikoliv plynem, elektřinou, naftou, pomocí dálkového topení, ale dřevem a v kamnech. A to nejen na chalupě, kde to odjakživa patřilo ke koloritu retro života na venkově a naše roubenka tiše a ochotně dýmala a dýmá, ale i v Praze, v naší milé sakristii, kde hlídáme kostel, aby mohl zůstat celý den otevřený. První chalupářské zkušenosti s touto činností byly nejen hřejivé, ale i dramatické. Mého muže nechal chladným zhroucený plot či kuna na půdě, ale do topení se vrhal s vášnivostí Pražáka, který při prvním vykřesáném plamínku tančil kolem kamen vítězné bolero. O oheň se staral on. S vášnivostí své povahy a nešikovností intelektuála štípal dříví, vymetal trubky a umazal se přitom tak, že soused, který šel okolo, s úlekem konstatoval: „Karlíku, kde máš Mikuláše?“ Já nezasahovala, ale vše sledovala, takže vím o zákonitostech, které si rozdělení ohně žádají. Zaprvé se musí zahřát komín. Zde je dobré zapálit novinový papír. Posléze se začne většími kousky papíru, malými třískami, pak většími, nakonec menšími polínky a když už se oheň opravdu rozhoří, teprve pak se mohou přikládat velká polena. Nejspíš se naše civilizace stala veskrze městskou, protože jak na chalupu, tak do sakristie přivázejí dnes firmy polena, která by se možná hodila do vítkovických vysokých pecí, kde se tavilo železo, ale pro naše malá kamínka jsou příliš tlustá a vposledku nehořlavá. A tak koukám nešťastně, já, vyhlášená zmrzlina, jak na chalupě, tak v sakristii, na to hromské poleno, které v kamnech neochotně dýmá a někdy dokonce ochotně zhasne.

Náš Pán pomáhá na všech frontách, i nám rozmazleným „měšťákům“, a vždycky najde řešení. A tak mě osobně seslal jednoho farníka, který kostel zásobuje krásnými, starými parketami, protože někteří lidé je vytrhávají a ve svých bytech likvidují. Panečku – parkety vyschlé, přiměřeně malé, hoří tak intenzivně, že i to největší poleno nakonec chytne. Snad proto mě tahle malá, konkrétní zkušenost přivedla k přímo metafyzickému zamyšlení o ohni / i Ducha svatého/ a hoření vůbec.

Možná se to někomu nebude líbit, ale i my jsme společenství papíru, třísek, menších polínek a polen velkých. Velká polena, to jsou naši „vedoucí duchovní představitelé“, v církvi katolické kněží, biskupové, arcibiskupové a samotný papež. A my jsme ty třísky, polínka, i parkety. / Nechám na osobním uvážení, koho by kdo v církvi pasoval na parkety/. Jak má kněz, biskup, arcibiskup hořet, když třísky nejsou, nehoří nebo se nechají za úplatek slisovat na dřevotřísku? A tak my, malé třísky: hořme ohněm Ducha svatého, nechme se spalovat jeho žářem a splňme tak náš malý, ale nezastupitelný úkol: hořet a zapalovat. Já vím, zní to na naše české, ironické poměry pateticky, ale oheň už je takový. Je mocný, impozantní, nebezpečný, náročný. A proto je nejlepší v kamnech. Ale i tam je obdivuhodný a inspirativní. A tak jsem vlastně ráda, že můžu v tomhle technologickém věku topit v kamnech. Uznejte: Koho by napadlo o čemkoliv uvažovat, pro cokoliv se nadchnout, když zmáčkne knoflík, otočí páčkou, ťukne na display? No - nikoho.

P.S. Každý přírůstek kulhá. Naši církevní představitelé nejsou polena. Jen jsem nenašla kulantnější výraz pro větší kus našťipaného dřeva.

Věra Eliášková

Informace a kontakty ohledně Zpravodaje a časopisu

Pravá radost - pokoj a dobro

- Pro odběr Zpravodaje mailem pište na adresu: frantisek.chlouba@gmail.com
 - Pro odběr Zpravodaje v papírové formě se obraťte na: richterova@cmgvpv.cz, se kterou také domluvte příspěvek na poštovné.
 - Změny kontaktů a míst, kde se scházíte v MBS - nahlaste petr@tesarici.cz nebo jakubfejk@gmail.com, kteří mají na starost uveřejnění vašich údajů na webové stránky www.sfr.cz
 - Máte-li zájem o vytvoření jednoduchých webových stránek o vašem společenství informujte se na adrese info@frantiskani.cz (vaše stránky budou viditelné na adrese www.frantiskani.cz)
 - Rádi od vás přijmeme do redakce vaše příspěvky, sdílení, informace o společenství. Příspěvky zasílejte na adresu zpravodajSFR@seznam.cz, nebo lubos.kolafa@kolafa.name
 - Redakční přípravy Zpravodaje se účastní národní ministr Vendelín Hájek, Jindřiška Kučerová, Luboš Kolafa a grafickou úpravu a rozesílání má na starosti František Chlouba.
-

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje

	Str.
Úvodník - Letniční inspirace	2

Formace

Řehole SFR články 8, zamyšlení br. Bernarda Jana Linharta	3
---	---

Inspirace

Adorace	4
Desatero Dr. Františka Noska	6

Sdílení a doteky

Františkánská místa – Hájek u Prahy	8
Panna Maria Hostýnská	10
Ctihodní terciáři Sergio a Domenica Bernardini	11
Chudoba a radost	12
Mesiáš	13
Hřích - izolant	14
Na konci topné sezóny	15

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 9. 2025.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

<http://www.sfr.cz>